ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 242 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 13—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. [illegible]

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ.

Καλῶς τὸν Μπέη τὸν Τεφὶκ καὶ τὸν Σερὶφ τὸν Μπέη,
καλῶς τους, ποῦ μᾶς ἔρχονται μὲ τόσο μαχμουρλοῦκι..
καλῶς νἀλθοῦν οἱ Μπέηδες, οἱ φίλοι μας οἱ νέοι,
μὲ τὸ σαλβάρι, τὸν τσουμπὲ καὶ τὸ μακρὺ τσιμποῦκι.
Γυναῖκες, ἄνδρες, τρέξετε νὰ τοὺς ὑποδεχθῆτε,
νὰ σᾶς γλυκοφιλήσουνε, νὰ γλυκοφιληθῆτε.

—

Χαρὰ σὲ σᾶς, χαρὰ σὲ μᾶς, χαρὰ καὶ εἰς τοὺς δυό μας,
'στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιὰ, 'στ' ἀνάθεμα σεκλέτι,
χαρὰ καὶ 'στὸν Σουλτάνο σας καὶ 'στὸν Γεώργιό μας,
χαρὰ διπλὴ καὶ 'στὸν Χριστὸ καὶ εἰς τὸν Μουχαμέτη.
Χαρὰ 'στὴν Παναγία μας, χαρὰ καὶ 'στὴ Φατμέ σας,
χαρὰ εἰς τὸ καμπαναριὸ, χαρὰ 'στὸ μιναρέ σας.

—

Ὅλα θὰ τἄχουμε μαζὶ, ὅλα θὰ γίνουν ἕνα,
ὁ Μουχαμέτης κι' ὁ Χριστὸς θὰ γλυκοφιληθοῦνε,
ἀτζὲμ πιλάφι καὶ οἱ δυὸ θὰ φᾶν ἀγαπημένα,
κι' ἡ Παναγιὰ μὲ τὴν Φατμὲ σὰν φίλαις θὰ τὰ 'ποῦνε·
Μαζὶ τὸ Εὐαγγέλιο, μαζὶ καὶ τὸ Κοράνι,
κι' ὁ Ὀσμανλῆς καὶ ὁ Ρωμηὸς δύο σταυροὺς θὰ κάνῃ.

—

Ὅλα θὰ τἄχουμε μαζί, τὴν Πόλι, τὴν Ἀθήνα,
τὸν ξακουστὸ Δολμᾶ-Μπαξὲ καὶ κάθε περιβόλι,
θὲ νὰ μεθοῦμε μὲ χασὲς, καὶ σεῖς μὲ τὴ ρετσίνα,
καὶ σ' ἕνα πιὰ Παράδεισο θὲ νὰ πηγαίνουμ' ὅλοι.
Ἐμεῖς θὰ βάλλουμε τσουμπὲ, ἐσεῖς τὴ φουστανέλλα,
τὸ γιασουμάκι ἡ Ρωμηᾶς κι' ἡ Τούρκισαις καππέλα.

—

Εὐλογημένος τρεῖς φορᾶς ὁ γέρο Παναγιώτης,
ποῦ Ρωμηοσύνη καὶ Τουρκιὰ τῆς ἔκαμ' ἕνα ταῖρι,
ποῦ ἔκαμε τὴν κάθε μιὰ νὰ χάσῃ τὸ θεό της,
καὶ ποιὸν θεὸ νὰ προσκυνῇ κι' ἐκεῖνος νὰ μὴν ξέρῃ.
Εὐλογημένος τρεῖς φορᾶς κι' ἀπὸ τοὺς πεθαμμένους,
ποῦ ἔφερε καὶ Μπέηδες γιὰ βουλευτὰς τοῦ γένους.

—

Τ' ἀξίζει Μπέης νὰ γενῇ, τ' ἀξίζει καὶ Δερβίσης,
τ' ἀξίζει καὶ Κοτζάμπασης, Βεζύρης καὶ Σουλτάνος,
μ' ἀξίζει καὶ τὸ ἄσπρο του κεφάλι νὰ στολίσῃς
καὶ μὲ σαρίκι Τούρκικο, μὲ τρικαντὸ καὶ κράνος.
Μᾶς ἔρχονται, μᾶς ἤρθανε, καὶ ὁ καθεὶς ἂς λέῃ:
«Καλῶς τὸν Μπέη τὸν Τεφὶκ καὶ τὸν Σερὶφ τὸν Μπέη».

Souris.

ΠΡΟΞΕΝΙΚΑ.

Ὅσον εἴμεθα ἀμείλικτοι διὼκται τῶν ἀνοξίων προξένων μας τῶν κατασχυνόντων καὶ ὄνομα καὶ ἀξίωμα καὶ τὸ Κράτος ὅπερ ἀντιπροσωπεύουν, ὑπὸ ἀμαθείας, εὐτελείας χαρακτῆρος, κακούργου πολλάκις παρελθόντος καὶ παρόντος, καὶ φοβερᾶς ἀκατασχέτου ὄχι πλέον φιλοχρηματίας, ἀλλὰ χρηματαρπαγῆς, τόσον θαυμάζομεν καὶ ἐκτιμῶμεν τοὺς ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς διαφθορᾶς ἀποτελοῦντας διαυγεῖς ἐξαιρέσεις· καὶ ἐξαίρεσις τοιαύτη μεταξὺ ἄλλων εἶναι καὶ ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει ἡμέτερος πρόξενος κ. **Ν. Γεννάδης**, εἷς ἐκ τῶν ζωηροτέρων ἀντιπροσώπων τῆς γενεᾶς τοῦ 62, ἀκμαῖος τὴν μορφὴν καὶ τὴν διάνοιαν, ἐπιβάλλων διὰ τοῦ παραστήματος καὶ τῆς ἀρετῆς του, ἐπιβάλλων διὰ τῆς προσωπικῆς του ἀνδρίας, ἣν εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐδέησε νὰ ἐπικαλεσθῇ ὡς ἐπίκουρον τῆς προξενικῆς του δικαιοδοσίας, διακριθεὶς κυρίως ἐν τῷ ῥωσσοτουρκικῷ πολέμῳ, ὅτε ἔτυχε τῆς συμπαθητικωτέρας διαδηλώσεως τῶν Ἐυρωπαίων συναδέλφων του, ἐργασθεὶς ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐν Σέρραις, ἀναπτύξας πάντοτε ἐν ἐπιτυχεῖ συνδυασμῷ ῥώμην χαρακτῆρος μετ' ὀξύτητος διανοίας.

Τὴν σημασίαν τῆς ἐνεστώσης προξενικῆς θέσεως τοῦ κ Γεννάδη οὐδεὶς ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ εὐρύτητι. Ἡ Ἀδριανούπολις δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ τὸν ἐν Θρᾴκῃ ἑλληνισμόν· ἡ Ἀδριανούπολις εἶναι τὸ τελευταῖον ἑλληνικὸν προπύργιον, εἰς ὃ ἐρρίφθημεν σχεδὸν ὡς ναυάγια ὑπὸ τῆς Ῥωσοβουλγαρικῆς καταιγίδος. Ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει πρόξενός μας, ὅταν καλῆται **Γεννάδης**, ἔχει πρὸ αὐτοῦ εὐρύτατον στάδιον ἐθνικῆς ἐνεργείας.

Ἀλλ' ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν μεγάλην ἐντολήν του, δὲν ἔπρεπε τὸ ὅπερ διευθύνει Προξενεῖον νὰ εἶναι Γενικὸν Προξενεῖον ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἔχῃ τὸ ἁρμόδιον προσωπικόν; Δυστυχῶς, οὔτε τὸ ἕν, οὔτε τὸ ἄλλο. Καὶ ἡ κολόβωσις αὐτὴ τῶν ἐνεργειῶν τοιούτου ῥέκτου προξένου ἐν κέντρῳ, ὅπου τρεῖς ἀπῃτοῦντο πρόξενοι, ἂν ἦτο τοῦτο δυνατόν, εἶναι μεγάλη παραγνώρισις ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστολῆς της.

Τὰς σκέψεις ἡμῶν ταύτας ὑποβάλλομεν ἐν πάσῃ ἀπαθείᾳ ὑπὸ τὴν προσοχὴν τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ.

ΟΜΗΡΟΛΟΓΙΑ.

Εἴδομεν τὸν κ. Στεφανίδην, βουλευτὴν πλέον. Τὸ καμάρι του εἶναι ἀξιοθέατον. Εἴπομεν βουλευτήν, ἀλλὰ ἐκάμαμεν λάθος· ἔπρεπε νὰ εἴπωμεν βουληφόρος ἀνήρ, διότι ὁ κ. Στεφανίδης ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἥρως τοῦ Ὁμήρου, ἀδιάφορον ἂν δὲν τὸν ἀναφέρῃ ὁ Ὅμηρος μὲ τὸ ὄνομά του· μόνον τὸ ζεῦγος τῶν μυστάκων του ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρχεν Ὅμηρος καὶ ἀπὸ τοῦδε ἀπαιτοῦμεν παρὰ τοῦ βουλευτοῦ Ἀγυιᾶς νὰ κληροδοτήσῃ τὸ ζεῦγος αὐτοῦ εἴς τι τῶν Ἐθνικῶν Μουσείων, διὰ νὰ τὸ κτυπῶμεν ἑκάστοτε εἰς τὴν μούσην παντὸς Γερμανοῦ, ὅστις θὰ ἀρνεῖτο τὴν ὕπαρξιν τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἰλιάδος. Οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν πρέπει ν' ἀφίσωσιν ἀπὸ κοντὰ τὸν κ. Στεφανίδην, διότι ἡ μελέτη τοῦ παραστήματος, τῶν κινήσεων, τῆς ἀπαγγελίας, τῆς προφορᾶς, τοῦ βίου, τοῦ ὕπνου τοῦ κ. Στεφανίδη ἀποδεικνύει πῶς ἐβημάτιζον, πῶς ἐκινοῦντο, πῶς ὡμίλουν, πῶς ἔτρωγον, πῶς ἠγόρευον, πῶς ἐκοιμῶντο καὶ πῶς συνεκοιμῶντο ἀκόμη οἱ ἥρωες τοῦ Ὁμήρου, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἕκτωρ, ὁ Πάτροκλος.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς λύει καὶ ἄλλο ἀκόμα ζήτημα ὁ κ. Στεφανίδης· φορεῖ τὸν χιτῶνα ἥρωος ὁμηρικοῦ, τὸν καλόν, τὸν πατρῷον, τὸν νεγάτεω χιτῶνα. Εἶναι μέλας, τρίχινος, μικρὸν διαφέρων τῆς χλαμύδος τῶν μετὰ τὸν Ὅμηρον Ἑλλήνων. Ἡ διαφορὰ αὕτη συνίσταται κυρίως εἰς τὴν κοινῶς λεγομένην *κουκουβίαν*, μετέχουσαν πολὺ βουρνουζίου ἀραβικοῦ, ἠρτημένον μὲ κροσσοὺς ἐρυθροὺς ἐκ μεταξῆς. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου οἱ Ἕλληνες εἶχον εἰσέτι προσφάτους τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἐξ Ἀσίας προελεύσεών των καὶ ἐνεδύοντο ὀλίγον ἑλληνοτουρκιστί.

Μία καὶ μόνη ἀμφιβολία μένει ἂν οἱ ὁμηρικοὶ ἄνδρες ἔφερον ὑψηλὸ καπέλλο ἢ κράνος τοῦ Χαδζῆ-Πέτρου. Θὰ ἐρωτήσωμεν ὅμως τὸν κ. Στεφανίδην καὶ θέλομεν λύσει καὶ τὴν ἀπορίαν αὐτήν.

Τώρα σιγὰ σιγὰ αἱ κυρίαι μᾶς ἐρωτᾶτε εἰς τὸ αὐτί, γνωρίζουσαι ὅτι οἱ φέροντες χλαμύδας εἶναι ὀλίγον γυμνοί, ἂν καὶ ὁ κ. Στεφανίδης εἶναι καθ' ὅλα χλαμυδοφόρος. Σᾶς ἀπαντῶμεν, κυρίαι μου, ὅτι νὰ τὸν πλησιάσητε μετὰ θάρρους καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι ὁ κ. Στεφανίδης εἶναι χλαμυδοφόρος . . . . ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐσχημοσύνης.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ.

Διάττων ἀστὴρ ἐνέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν μας, διάσημος, καθὰ λέγεται, βιολονσελίστας, ὁ **Ἀντώνιος Κάῤῥο,** Ἰταλὸς τῆς σχολῆς τῆς Νεαπόλεως, ὅστις τῇ ἑσπέρᾳ τοῦ Σαββάτου, ὡρ. 8 1]2 μ. μ. προτίθεται νὰ δώσῃ μεγάλην μουσικὴν συμφωνίαν, καθ' ἣν θὰ ἐπιδείξῃ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς δημοσίας τέχνης του. Οἱ ἀκούσαντες ὁμιλοῦσι μετὰ θαυμαστικοῦ ὕφους περὶ τοῦ ὀργάνου του, ὡς οἱ ἰδόντες ἰδίοις ὀφθαλμοῖς κάνέν θαῦμα καὶ διηγούμενοι ἔπειτα αὐτὸ εἰς ἄλλους. Μᾶς εἶπον, ὅτκν παίζῃ θαυματουργικώτατα κυλίων τὸ μαγικὸν *δοξάρι* του, ἡ φαντασία δανειζομένη ὥτα ἐναυλίζεται ὁλόκληρον ὀρχήστραν. Εἰς τὸ σαλόνι τοῦ φίλου μας κ. Μασκερόνη ἔκαμε θαύματα· τόσα θαύματα, ὥστε ὁ πιανοδιδάσκαλός μας ὀλίγου δεῖν νὰ ὁρκισθῇ νὰ μὴ ἐγγίσῃ ποτέ του πιάνο, ὅταν ἐν *βιολοντσέλο* κάμνει μίαν ὀρχήστραν.

Ὁ κ. Κάῤῥο εἶναι ὡσεὶ τεσσαρακοντούτης· παχὺς, ἀρκετὰ εὔμορφος, καλοκαρδώτατος δέ. Τὸ μόνον περίεργον ἐν αὐτῷ εἶναι ὅτι τὸ θαυματουργόν του *βιολοντσέλο* δὲν τὸν ἔκαμε ἀκόμη Τσιγγρό. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Τσιγγρὸς ἀκούομεν ὅτι εἶναι Ἕλλην, θὰ δοκιμάσῃ ἴσως τὴν τύχην του καὶ ἐν Ἀθήναις, προσλαμβανόμενος εἰς τὴν ὀρχήστραν τὴν ὁποίαν θὰ σχηματίσῃ ὁ κ. Μασκερόνης διὰ τὴν μελοδραματικὴν ἰταλικὴν ἐταιρίαν, τὴν ὁποίαν θὰ φέρῃ τὸ καλοκαῖρι εἰς τὰ θερινώτατα *Ὀλύμπια*. Ἀπὸ τοῦδε σᾶς λέγομεν ὅτι ὁ θίασος τοῦ κ. Μασκερόνη δὲν θὰ τὸν μασκαρεύσῃ διόλου· θὰ εἶναι πρωτοφανὲς εἰς τὰ θεατρικὰ χρονικὰ τῶν Ἀθηνῶν νὰ καταλάβουν ἔνδοξον θέσιν εἰς τοὺς ῥεμβασμοὺς καὶ τὰ λογοπαίγνια τοῦ στιλβοντος ἐξ εὐζωΐας *Τενεκέ* μας.

Μετὰ τοῦ κ. Κάῤῥο εἰς τὴν μουσικὴν συμφωνίαν τοῦ Σαββάτου θέλουν συμπαίξει καὶ ὁ κ Μπεκατόρης, ὁ ἐν Γερμανίᾳ μορφωθεὶς ὑπότροφος τοῦ κ. Μελᾶ, ὁ κ. Μασκερόνης, ὁ κ. Φερράρης καὶ τινες ἄλλοι.

Τὸ πρόγραμμα εἶναι ποικίλον, ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου τρία φράγκα, αἱ ἐκπλήξεις τοῦ βιολοντσέλου τοῦ Ἰταλοῦ καλλιτέχνου προμηνύονται ἔκτακτοι, ὥστε ὠθοῦμεν ὅλας τὰς φιλοκάλους ἀκοὰς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου, διότι θὰ περάσουν τὴν ὡραιοτέραν ἐκεῖ ἑσπερίδα. Εἶναι ἐλεύθεραι αἱ ἀκοαί, ἀφοῦ πληρώσουν τὰ τρία φράγκα των, νὰ στείλουν εἰς ἤν τινα θέλουν αἴθουσαν τοὺς πόδας των ἵνα χορεύσουν, ἂν καὶ ἡ ἑσπέρα τῆς αὔριον δὲν εἶναι ἑσπέρα χοροῦ.

Γ Γ. Πληροφορούμεθα ταύτῃ τῇ στιγμῇ ὅτι ἡ μουσικὴ συμφωνία ἐνεβλήθη διὰ τὴν ἑσπέραν τῆς τετάρτης.

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ὑπὸ

ΦΥΣΙΟΛΟΚΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

(Ἴδε συνέχειαν καὶ τέλος ἀριθ. 237, 238, 239, 240 καὶ 241.)

Ἐν Μαυροβουνίῳ ἡ γυνὴ κατ' οὐδὲν σχεδὸν διαφέρει τῆς δυστυχοῦς Αὐστραλιανῆς· ὁ ἀχθοφόρος τοῦ ἡμιπεπολιτισμένου τούτου μικροῦ ἔθνους δὲν εἶνε γένους ἀρσενικοῦ· δι' 20 λεπτὰ τὰ ἰσχυρὰ νῶτα μιᾶς γυναικὸς λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὸ μπαγοῦλο τοῦ ἐπισκεπτομένου τὴν ἄγονον χώραν αὐτῶν.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ρουμανίας ὁ χωρικὸς παραχωρεῖ τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν ξένον ἀντὶ ἡμίσεος φράγκου ἢ ἑνὸς πεπονίου, ὡς οἱ Βοχιμάνοι τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐν Ρωσσίᾳ ἴσως θὰ ὑπάρχῃ μεγαλειτέρα ἀποκτήνωσις.

Ἐν Γαλλίᾳ, ἐὰν ἐξαιρέσῃ τις τοὺς Παρισίους καὶ τὰς μεγαλειτέρας πόλεις, θὰ ἐκπλαγῇ βλέπων ἀξέστους φυσιογνωμίας καὶ χονδροὺς τρόπους καὶ ἀμάθειαν τῶν λοιπῶν κατοίκων· ἐννοεῖται ὅθεν ὅτι ἡ γυνὴ δὲν θὰ εἶνε ὑπὸ καλλιτέρας καὶ ποικιλωτέρας συνθήκας τῶν γυναικῶν τῶν ἄλλων ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἀνεφέραμεν. Τοὐναντίον μάλιστα φρίσσει τις βλέπων τὸν χαλαρὸν σύνδεσμον, ὅστις συνδέει τὰ μέλη μιᾶς μετρίας ἢ πτωχῆς οἰκογενείας, τὴν πρόωρον καὶ ἐντελῆ ἐγκατάλειψιν τοῦ ἀσθενοῦς φύλου εἰς τὴν τύχην του ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρβης τῶν μεγάλων πόλεων. Ὁ E. Legouvé ὁμιλῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Σορβόννης τῶν Παρισίων περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς μεταξὺ ἄλλων ἔλεγεν ὅτι, ἐὰν ἐρωτήσῃ τις χωρικὸν πόσα τέκνα ἔχει, ὁ χωρικὸς, ἐὰν δὲν ἔχῃ, ἄρρενα, θὰ ἀπαντήσῃ: «δυστυχῶς, κύριε, δὲν ἔχω, ἀλλ' ἔχω μόνον δύο θυγατέρας.» Τοῦτο βεβαίως εἶνε ἀρκετὰ χαρακτηριστικόν.

Τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἀρκοῦσι, νομίζω, νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς γυναικὸς καὶ κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους δὲν ἦτο ἀλλοία ἐκείνης, ἣν βλέπομεν σήμερον εἰς τὰ διάφορα ἔθνη τῆς γῆς· διότι καὶ μετὰ παρέλευσιν χιλιάδων αἰώνων, ἐὰν δώσῃ τις σήμερον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀνθρωπότητος ἓν κάτοπτρον, θὰ ὁμολογήσῃ αὕτη ὅτι πολὺ δὲν ἤλλαξεν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

Αἱ κατώτατα αὗται βαθμίδες τῆς κλίμακος τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τοὺς διαφόρους συγχρόνους λαοὺς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἀνώτεραι ἐκείνων τὰς ὁποίας ἄλλοτε κατὰ τὰς μερμακρυσμένας ἐποχὰς κατέσχον τὰ διάφορα ἔθνη τῆς γῆς. Σήμερον ἔτι ὑπάρχουσι λαοὶ ζῶντες ἐν φυσικῇ καταστάσει, ὡς τὰ ζῶα, ὅπως καὶ τότε· ὑπάρχουσιν ἐπίσης βάρβαρα, ἡμιπεπολιτισμένα ἔθνη σήμερον, ὅπως καὶ τότε. Οἷα λοιπὸν εἶνε ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς κοινωνίας σήμερον εἰς τὰ διάφορα ἔθνη, τοιαύτη ἀναγκαίως ἦτο καὶ τότε· καὶ ἑπομένως δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν διατί ἡ γυνὴ, οὖσα ἐκτὸς τοῦ κόσμου οὕτως εἰπεῖν, δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἀρκεῖ τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τὸν ἄνδρα καὶ μόνον· ἐξετάσαμεν δὲ προηγουμένως τοὺς φυσιολογικοὺς καὶ βιολογικοὺς λόγους, δι' οὓς μοιραίως ἡ γυνὴ ἐτέθη ἐκτὸς τοῦ κόσμου· οὕτω εἴδομεν ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ φύσει αὐτῆς ἔγκειται ἡ διάφορος ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς σχέσις πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, καὶ ἑπομένως ἡ διάφορος διεύθυνσις, ἣν ἔλαβε κατ' ἀνάγκην.

Ἐνταῦθα ἀκουσίως θὰ ἐξαγάγῃ τις τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐπειδὴ αἱ φυσικαὶ συνθῆκαι, ἐκτὸς τῶν ὁποίων ἡ γυνὴ, ὡς θῆλυς ὀργανισμὸς, εὑρίσκεται, θὰ ἦνε πάντοτε αἱ αὐταὶ, καὶ ἡ θέσις αὐτῆς ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐξ ἀνάγκης θὰ εἶνε ἡ αὐτὴ εἰς τὸ μέλλον μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου Τὸ συμπέρασμα τοῦτο εἶνε ὅλως ἐναντίον τῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ἔχουσι περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς γυναικὸς κοινωνιολόγοι τινὲς νεωτεριζοντες, ἢ καὶ ἁπλᾶ ἄτομα, φρονοῦντες ὅτι εἰς τὸ μέλλον ἡ γυνὴ θὰ λάβῃ καὶ ὀφείλει νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Τινὲς μάλιστα ἀπὸ τοῦδε φρονοῦσι νὰ εἰσαγάγωσι τὴν γυναῖκα εἰς αὐτὰ, δίδοντες εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν, τοῦ ἐκλέγεσθαι, τοῦ διορίζεσθαι εἰς θέσεις κτλ.

Οἱ τῶν ἰδεῶν τούτων ὀπαδοὶ δὲν ἔλαβον κἂν τὸν κόπον νὰ ἐξετάσωσι τοὺς λόγους, δι' οὓς μέχρι τοῦδε αἱ ἰδέαι αὗται δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, καὶ διατί ἡ γυνὴ ἦτο ἐκτὸς τοῦ σταδίου ἐνεργείας. Ἐὰν ἐγνώριζον τὰς αἰτίας τοῦ φαινομένου τούτου, δὲν θὰ εἶχον τοιαύτας ἰδέας· θὰ ὡμολόγουν προθύμως ὅτι εἶνε ἀδύνατον ἡ γυνὴ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στενοῦ κύκλου, ἐν ᾧ εἰργάσθη· ὅτι δύναται νὰ τροποποιηθῇ ἡ μορφὴ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, οὐχὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἐνέργεια· καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους εἶνε ὀρθὸν ἡ γυνὴ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἔνθα τὴν ὡδήγησεν αὐτὴ ἡ φύσις, δηλαδὴ εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν οἰκογένειαν.

Πᾶς τις δὲ βεβαίως θὰ εὐχηθῇ ἵνα ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα βελτιωθῇ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς, καὶ νὰ μὴ χρησιμεύῃ μόνον ὡς ὄργανον ἀπολαύσεως τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ὡς ἐργαλεῖον καὶ κτῆνος ἐργαζόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ

ΧΟΡΟΙ.

—

Ἡ πρωτεύουσα κινεῖται· δηλαδὴ χορεύει. Καὶ τῇ πηγαίνει πολὺ καλλίτερον ὁ χορὸς ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο βῆμα τοῦ τάγματος Μαυρομιχάλη.

Ὁ κ. Φῶρδ, ἄνθρωπος ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, οἵτινες κατέχουσι τὸ μυστήριον τῆς καλῆς ζωῆς, μὴ καταθέσας εἰς τὸ ἀποθεματικόν του τὸ διὰ χοροὺς προωρισμένον κονδύλιον τῶν ἐξόδων τῆς Πρεσβείας του, ὡς ἄλλοτε ὑπουργός μας τις τὸ δι' ἅμαξαν, ἐλάμπρυνε τὰ χορευτικὰ χρονικὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐκέντησε τὴν φιλοτιμίαν τῶν παραδούχων μας, οἱ ὁποῖοι ἤδη ἐν ἁμίλλῃ πρὸς ἐπίνοιαν τῆς καλλιτεχνικωτέρας διασκευῆς τῶν αἰθουσῶν των, τῆς ἀνετωτέρας διατριβῆς ἐν αὐταῖς, τῆς συγκλήσεως ὡραιοτέρου καὶ χορευτικωτέρου κόσμου, δίδουσιν ἀλληλοδιαδόχως ἑσπερίδας ἀπεριγράπτου μεγαλείου καὶ πλούτου ἐν παντί.

—

Τῇ ἑσπέρᾳ τῆς Τρίτης ἐδόθη ὁ δεύτερος χορὸς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κ. Φῶρδ, ἀλλὰ πολὺ τοῦ πρώτου ὑπέρτερος, εἰς ὃ συνετέλεσε καὶ ἡ παρουσία τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Πρὸ τῆς ἐξωτερικῆς εἰσόδου εἶχεν ἀνεγερθῆ νέα εἰς αὐτὴν φέρουσα ξυλίνη ἐστεγασμένη εἴσοδος κατακεκοσμημένη ἄνθεσι καὶ ποικιλοχρόοις φανοῖς. Πρὸ ταύτης ἐσταμάτων τὰ ὀχήματα, ἀφ' ὧν ἐπέτων ἐλαφροί, μυροβόλοι, στίλβοντες οἱ προσκεκλημένοι, οὓς ὑπεδέχετο ὁ κ. Φῶρδ ἱστάμενος ἐν τῷ προαυλίῳ.

Ἀπὸ τούτου κλίμαξ μαρμαρίνη εὐρεῖα καὶ ὑψηλὴ καλαισθήτως ἐστολισμένη ἔφερεν εἰς τὸ δῶμα τοῦ χοροῦ. Καὶ ἐφαίνοντο ὡς ἀγγέλων στρατιαὶ αἱ ἀνερχόμεναι λευχείμονες καὶ ἀνθοστολισμέναι καλλοναί.

Τῇ δεκάτῃ ἠγγέλθη ἡ ἔλευσις τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης, οὓς ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ ὁ κ. Φῶρδ μετὰ τῶν ἀκολούθων του, κρατοῦντες εἰς χεῖρας πολύφωτα ἀργυρᾶ καὶ ἀνὰ μίαν ἀνθοδέσμην, ἐνῷ συγχρόνως ἡ μουσικὴ ἐπαιάνιζε τὸν ἐθνικὸν ὕμνον.

Καὶ ὁ χορὸς ἤρξατο μετά τινας στιγμὰς διὰ contredanse.

—

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἑνὸς χοροῦ ὅλαι αἱ αἰσθήσεις ἀπολαμβάνουσι συγχρόνως. Οἱ ὀφθαλμοί, τὰ ὦτα, αἱ χεῖρες, ἡ ῥίς, τὸ στόμα, ὅλα εἰσφέρουσι μερίδιόν τι ἡδονῆς εἰς τὴν ψυχήν. Ἀπὸ τῆς κλίμακος ἀκόμη εἰσπνέει τις τὸ ἐλαφρὸν καὶ ἡδὺ ἐκεῖνο μῦρον, ὅπερ γεννῶσι τόσαι ἀρωματισμέναι κόμαι, τόσα γυμνὰ στήθη, τόσαι ἀναπνοαὶ καλλονῆς· ἀπὸ τῆς κλίμακος ἀκόμη ἀκούει τις κελαρύζον τὸ ῥεῦμα ἐκεῖνο τῶν ἐλαφρῶν γελώτων καὶ τῆς φαιδρᾶς συνδιαλέξεως.

Καὶ ἔπειτα ἡ συνάντησις, ἡ θέρμη, ἡ καλλονή, ἡ μουσική, ἡ ζάλη.

Πολλάκις πιέζων ἐπὶ τὸ στῆθός μου ξανθήν τινα ἢ μελαγχροινὴν ἐκ τῶν αἰθερίων ἐκείνων ὑπάρξεων, πρὸ τῶν ὁποίων ἄλλοτε ν' ἀφαιρῶ τὸν πῖλόν μου μόνον μοὶ ἐπετρέπετο, καὶ φερόμενος ὑπὸ τῆς στροβιλλώδους μανίας τοῦ Στράους, ἐνῷ ὁ ὀφθαλμός μου ξεγλυστρᾷ εἰς τὸν ἐν τοῖς ὁρίοις εὐρέος *ντεκολτὲ* ὑπολανθάνοντα ἁβρὸν θησαυρόν, νομίζω ὅτι διέρχομαι στιγμὰς τῶν θείων ἐκείνων ὀνείρων μετὰ τὰς ὁποίους εἶνε πλῆξις ἡ ἀλήθεια.

—

Φώτων ἀπειρία, ἄνθη θαλερώτατα καὶ ποικίλης καλαισθησίας παντοειδῆ ἐπινοήματα κατεκόσμουν τὰς αἰθούσας. Καὶ κόσμος τόσῳ πολὺς καὶ τόσῳ ὡραῖος, ὥστε

νὰ εἶνε τίμιος σύντροφος καὶ ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετ' αὐτοῦ, ἐκπληροῦσα δευτερεύουσαν μὲν καὶ διάφορον, ἀλλὰ ἐπίσης σπουδαίαν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, τῇ βάσει ταύτῃ παντὸς πολιτισμοῦ καὶ πάσης προόδου.

Διὰ νὰ ἔχῃ ἡ γυνὴ τόσα δικαιώματα πολιτικὰ ἢ κοινωνικὰ καὶ διὰ νὰ συντείνῃ τόσον εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσον ὁ ἀνήρ, ὀφείλει κατ' ἀνάγκην νὰ καταβάλῃ ἴσον κεφάλαιον κόπου καὶ χρόνου, ἴσην δραστηριότητα καὶ ἐνέργειαν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα καταβάλλει ὁ ἀνήρ· ἑπομένως ὀφείλει νὰ εἶνε ἐκτὸς τῆς οἰκίας τοὐλάχιστον 12 ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον· ὀφείλει νὰ διατρέχῃ θαλάσσας καὶ ἠπείρους πρὸς διατροφὴν τῶν τέκνων καὶ ἑαυτοῦ· νὰ ταξειδεύῃ εἰς τοὺς πόλους τῆς Γῆς καὶ τὰ μεσόγεια τῆς Ἀφρικῆς χάριν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, νὰ καταγίνηται ἐπὶ ὁλόκληρα ἔτη προσπαθοῦσα νὰ ἐφεύρῃ τι χρήσιμον εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἢ τὴν βιομηχανίαν, νὰ γίνῃ χημικός, ἀστρονόμος, μαθηματικός, φυσικός, βοτανικός, φιλολόγος, γεωλόγος, ἰατρός, δικηγόρος κ.τ.λ. μεγαλέμπορος, βιομήχανος, ναύτης, στρατιώτης, στρατηγός, πλοίαρχος· πρέσβυς, ὑπουργός, βουλευτής, δικαστής, ὑπάλληλος, ἐφημεριδογράφος, κλητήρ, ὑπαστυνόμος, ταμίας Θηβῶν κτλ. Διὰ νὰ γείνῃ λοιπὸν ἡ γυνὴ ἓν ἐξ αὐτῶν, εἶνε ἀδύνατον συνάμα καὶ νὰ εἶνε σύζυγος καὶ μήτηρ τέκνων, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας, ὅπερ ἐπίσης ἀδύνατον.

Ἐὰν δὲ ἡ μονὰς μιᾶς κοινωνίας, ἡ οἰκογένεια, λείψῃ, τότε κοινωνία στηριζομένη ἐπὶ σταθερῶν βάσεων καὶ ἐπιδεκτικὴ πολιτισμοῦ καὶ προόδου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ οἰκογένεια δὲ τοὐναντίον ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν ὑπάρξῃ, εἴτε ὑπὸ μορφὴν πολυγαμίας, εἴτε ὑπὸ μορφὴν μονογαμίας, ἀναγκαίως θὰ ἀπασχολήσῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν φροντίδα τῶν τέκνων καὶ τῆς οἰκίας ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν θὰ ἔχῃ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὡς ὁ ἀνήρ, νὰ πλουτίσῃ τὴν διάνοιάν της ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ εἶνε ἱκανὴ νὰ δημιουργήσῃ εἰς ἑαυτὴν μίαν ἐκ τῶν θέσεων, ἃς ἠριθμήσαμεν ἀνωτέρω, ἢ νὰ ἐξασκήσῃ ἓν ἐκ τῶν δυσκόλων ἐπαγγελμάτων, τὰ ὁποῖα συντείνουσιν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

Πάντοτε λοιπὸν ἡ γυνὴ μέχρι τέλους τοῦ κόσμου θὰ εἶνε ὑποδεεστέρα τοῦ ἀνδρὸς φύσει καὶ θέσει ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν, καὶ ἑπομένως σχετικῶς ἀνικανωτέρα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· ὡς ἐκ τούτου δὲ θὰ εἶνε δίκαιον νὰ μὴ ἔχῃ ἴσα δικαιώματα τῷ ἀνδρὶ ἀπέναντι τῆς πολιτείας.

Ὥστε ἡ ἀξίωσις ἐκείνων, οἵτινες φωνάζουσιν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός, εἶνε ὄχι μόνον παράλογος, μὴ στηριζομένη ἐπ' οὐδενὸς φαινομένου τῆς πραγματικότη-

ἐλησμόνει τις ὅτι εὑρίσκετο εἰς Ἀθήνας, τόπον ἔνθα ἀκμάζει τὸ τερατῶδες.

—

Δὲν δύναμαι νὰ συγκρατήσω τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ἐνῷ θαυμάζω μιᾶς λευκῆς κοκέτας τὴν κεφαλήν, ἡ ὁποία φαίνεται ὡς ἕνα τόπι χρυσῆς μετάξης, μαυρομμάτα πλατύστερνος διερχομένη ἐνώπιόν μου παρασύρει εἰς τοὺς βελουδίνους ὤμους της τὸ βλέμμα καὶ τὸν νοῦν μου· αἰσθάνομαι ὅμως λεπτὸν ἄνεμον δροσίζοντα ὄπισθεν τὴν κεφαλήν μου καὶ στρέψας χύνω ὅλας μου τὰς σκέψεις, ὡς κομματάκια χαρτίου, εἰς τὸ φύσημα ἀδαμαντοκοσμήτου ῥιπιδίου μιᾶς γίγαντος, πρὸ τῆς ὁποίας ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐπιβάλλει τὸν ἔρωτα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θεολόγον Παυλίδην. Καὶ τρέχω κατόπιν της, ἀλλ' ἁβρόν τι πρᾶγμα προσκρούει ἐπάνω μου. Εἶνε μία καστανὴ μύωψ, καὶ χάνομαι εἰς τὰ καστανὰ πλούτη τῆς κεφαλῆς της. Μύωψ! Ὤ, πόσον εἶνε σεμνοτέρα ἡ καλλονή, ὅταν δὲν βλέπει πόσον τὴν βλέπουσι.

—

Στριφογυρίζουν ὅλοι ὡς δι' ἐλατηρίου. Εἰς τὴν τρικυμίαν τοῦ *βάλ* παλαίει τις καθ' ὁρμῶν καὶ αἰσθημάτων βιαιοτέρων τῶν κυμάτων τῆς τρικυμίας τῆς θαλάσσης. Οὐδέποτε ἡ ἐπίδρασις τῆς γυναικὸς ἔχει ἀνωτέραν δύναμιν ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ εὐλαβοῦς ἐναγκαλισμοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ περισσότεροι γάμοι κυοφοροῦνται ἐν τοῖς χοροῖς.

—

Τὴν ἐν γένει διεύθυνσιν ἔχουσιν οἱ τῆς Ἀγγλικῆς καὶ οἱ τῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείας γραμματεῖς, ἀλλὰ τὸ πλῆθος εἶνε τόσον ὥστε συνωθεῖται ἐν ἀταξίᾳ.

Δύω αἰθούσας κατέχουσιν οἱ χορευταί, ἐν τρίτῃ ὑπάρχει πλουσιώτατον buffet, καὶ τετάρτη εἶνε ὡρισμένη διὰ τοὺς βασιλεῖς.

Ἀλλ' ὁ Γεώργιος μὲ *φράκο* καὶ *κλάκ* συναναμίγνυται ἀδιακρίτως τῷ πλήθει, χορεύει ὡς ἰδιώτης, ἄνευ οὐδενὸς τύπου, ἐκλέγει τὰς ὡραιοτέρας καὶ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ χορόν.

Εἶνε παιδικώτατος καὶ μολονότι ἔχει τὴν ἀτυχίαν νὰ τοῦ βγαίνει πάντα ὁ Τρικούπης ἐμπρὸς δὲν χάνει τὴν εὐθυμίαν του.

Μία μελαγχροινὴ τοῦ Πειραιῶς ἐπισπᾶται πολὺ τὴν εὔνοιάν του. Τὴν ξετρυπώνει ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκηται διὰ νὰ κάμῃ ἕνα γύρον μαζί της.

Καὶ μία ἄλλη μὲ ἀγγλικὸν πένθος, ἔχουσα κεφαλὴν ἀγοριοῦ. Αὐτὴ δὰ εἶνε τὸ καμάρι τοῦ χοροῦ. Εὐμελὴς ὡς ἄγαλμα Δρόση, γελῶσα ὅλη, μὲ χείλη νωπά, μὲ ὀφθαλμοὺς ὡς οἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἀδάμαντες ἀκτινοβόλους, μὲ τὰ κοντὰ μαλλάκια της, μὲ τὰ βιαίως ἀναπάλλοντα ἡμίγυμνα στήθη της, δαιμονίζει ὅλους ἡ δαίμων.

—

Ἡ Βασίλισσα εἶνε παντοῦ βασίλισσα. Μὲ τὴν κατάλευκον στολήν της ὁμοιάζει εἰκόνα τῆς Παναγίας λαβοῦσαν ζωήν. Δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας ἀποχωρεῖ μόνη, διότι ὁ βασιλεὺς δὲν τὸ κουνᾷ πρὸ τοῦ τέλους.

—

Διερχόμενος τὰς αἰθούσας συναντῶ τὸν Κουμουνδοῦρον ἐν συνδιαλέξει μὲ τὸν Ρικάκην. Εἶνε παρὰ τὸ σύνηθες σοβαρὸς καὶ τὸ μειδίαμα του βεβιασμένον.

Τείνω τὸ οὖς:

— Δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν, ὅσῳ βλέπω τὸν Τρικούπην τόσῳ εὔθυμον, δὲν ἠξεύρω ποῦ θὰ καταντήσωμεν.

— Θὰ οἰκονομηθοῦν τὰ πράγματα, κ. Πρόεδρε.

τος, ἀλλὰ καὶ βλαβερά, ἐὰν ποτε πραγματοποιηθῇ τεχνητῶς καὶ διὰ τῆς βίας.

Τέλος ὡς τελευταίαν ἀπόδειξιν θὰ φέρωμεν τὸ ἑξῆς φαινόμενον, τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ σήμερον κοινωνίᾳ, καὶ δὴ εἰς τὰς μᾶλλον εὐπόρους καὶ ἀνεξαρτήτους τάξεις αὐτῆς: ὅτι δηλαδὴ οὐδόλως ὑφίσταται τάσις τις τῆς γυναικὸς πρὸς πλουτισμὸν τῆς διανοίας αὐτῆς ὑπὸ τῶν νεωτέρων γνώσεων οἱασδήποτε ἐπιστήμης, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὸν ἡμέτερον αἰῶνα, οὐδεμία ἐπιστημονικὴ φιλοδοξία· τοὐναντίον παρατηρεῖται μεγίστη ἀδιαφορία ἐκ μέρους αὐτῶν, παχυλὴ ἀμάθεια καὶ ἀναισθησία εἰς τὴν καταπληκτικὴν πρόοδον τῆς ἐποχῆς ἡμῶν· ἡ μόνη διανοητικὴ τροφὴ αὐτῶν εἶνε ἡ ἐλαφρὰ φιλολογία καὶ οὐδὲν πλέον. Ἡ γυνὴ τῆς σήμερον εἶνε ὁμοία σχεδὸν τῆς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ ἐποχῇ!!

Καὶ ὅμως τὸ ὡραῖον φῦλον τῶν τάξεων τούτων καὶ χρήματα ἔχει καὶ χρόνον ἔχει καὶ ἅπαντα τὰ μέσα πρὸς συναγωνισμὸν μετὰ τοῦ ἀνδρός· διατί δὲν τὸ πράττει; Τί ἄλλο ἀποδεικνύει τοῦτο, εἰ μὴ ὅτι ἡ τάσις αὐτὴ δὲν ὑφίσταται εἰς τὸν θῆλυν ὀργανισμόν της; ὅτι οὗτος δὲν ἀρέσκεται εἰς ξηροὺς διανοητικοὺς κόπους, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐρεθισθῇ οὐχὶ εἰς τὴν διανοητικήν, ἀλλὰ εἰς τὴν αἰσθηματικὴν σφαῖραν αὐτοῦ· προτιμᾷ νὰ δονῆται πληττομένη συχνάκις ἡ χορδὴ τοῦ αἰσθηματικοῦ αὐτῆς κόσμου διὰ νὰ ζῇ οὕτω εὐχαριστώτερον. Ἡ διάθεσις αὐτὴ ἔγκειται ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τοῦ ὀργανισμοῦ της, τοῦ συγκειμένου ἐκ διαφόρων ὀργάνων τῶν τοῦ ἀνδρός· μεταμόρφωσον τὴν γυναῖκα εἰς ἄνδρα, καὶ τότε πλέον ἡ γυνὴ θὰ παύσῃ νὰ εἶνε γυνή.

Ἐὰν ὁ ἀνήρ, ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματός του, τείνῃ νὰ καταντήσῃ ἐντελῶς παράφρων, ἡ γυνὴ ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῆς εὐαισθησίας της θὰ γείνῃ ἐντελῶς ὑστερική. Ἰδοὺ τὸ μέλλον ἀμφοτέρων.

Ἐν τούτοις ἐὰν ἡ γυνὴ ἦτο καθ' ὅλας τὰς ἐποχάς, καὶ θὰ εἶνε καὶ εἰς τὸ μέλλον, εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ὂν κατώτερον τοῦ ἀνδρὸς ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν καὶ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ χαρακτῆρος, θὰ ἔχῃ δὲ μηδαμινὸν καὶ ὅλως ἀσήμαντον πρόσωπον εἰς τὸ θέατρον τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, οὐχ ἧττον οὐδείς ποτε θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν φοβερὰν δύναμιν, δι' ἧς καθυποτάσσει τὸν ἄνδρα, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε τόσον ὑπερήφανος. Πόθεν ἀντλεῖ τὴν δύναμιν ταύτην; οὔτε αὐτὴ ἡ ἰδία τὸ γνωρίζει. Ἡ μαγεία αὐτή, ὁ μαγνητισμὸς οὗτος, ὅστις ἐνυπάρχει ἐν τῇ φύσει αὐτῆς, θὰ εἶνε αἰωνίως ἱκανὸς νὰ ἑλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν ὁλόκληρον Ἀστρονόμον μὲ τοὺς ἀστέρας καὶ κομήτας του περιστρεφομένους τὸν Μαθηματικὸν ἀφῃρημένον καὶ ἐμπερδευμένον ἐντὸς τῶν ἀριθμῶν του δύναται νὰ ἀναγκάσῃ νὰ ἀρνηθῇ

Εἶνε ἀνοικονόμητα πλέον.....

Ἀλλ' ἡ γίγας ἔρχεται μέσῳ αὐτῶν καὶ ἐμοῦ. Τοὺς λησμονῶ. Ὑπὸ τὴν μελανὴν ἐσθῆτά της ἡ γαλακτώδης καλλονή της φαίνεται γαλακτωδεστέρα. Ἔχει τόσην γοητείαν, ὥστε ὅλα χάνουν ἐνώπιόν της καὶ αὐτὸς ὁ χορὸς ἀποβάλλει τὴν νοστιμάδα του.

Προτιμῶ νὰ τὴν βλέπω, μόνον νὰ τὴν βλέπω. Χρυσῆ ψυχάλα ἔχει ραντίσει τὸ γυμνὸν ἥμισυ τοῦ στήθους της. Μὴν ἔχει *ντραβέρια* μὲ τίποτα θεούς;

—

Εἰς τὸ σουπὲ, εἰς τὸ σουπέ. Ἀλλὰ ποῖος δύναται νὰ πεινάσῃ πρὸ τόσου πλούτου καὶ ἀπειρίας φαγητῶν, καρπῶν, γλυσισμάτων, ἄτινα κατακλημμυροῦσι τὰς τραπέζας! Δὲν ἐγγίζω τίποτε, διότι θέλω νὰ ἐγγίσω ὅλα καὶ δὲν γνωρίζω πόθεν ν' ἀρχίσω.

Καὶ ἐκπομπαίζονται κροτοῦσαι κατὰ δεκάδας αἱ φιάλαι, ἀφ' ὧν χύνεται ἀρρώδης καὶ παφλάζων ὁ τῆς Καμπανίας θησαυρός.

Κερνᾶτε τὰς ὡραίας. Θὰ τὰς μεθύσωμεν ὡς μᾶς ἐμέθυσαν Καὶ μία τὴν ἔπαθε, δὲν ἠξεύρω ὅμως ἂν ἀπὸ χαρὰν διὰ τὸν καβαλιέρον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξέλεξε εἰς τὸ *κοτιλλιόν*.

—

Τὸ *κοτιλλιὸν* εἶνε μαγικόν. Ἀναμφιβόλως ὁ Φραντζῆς μας ἔχει τὸν δάκτυλόν του μέσα. Ἔρχονται μόναι των αἱ ἀνθοδέσμαι, πετοῦν χρυσᾶ πουλιὰ, ξεφυτρώνουν *βεντάλιαις* ἀπὸ κᾶτι παληόχαρτα καὶ τόσα ἄλλα θαύματα. Ἐδῶ παίζει ρόλον ἡ μελαγχροινάδα μιᾶς ἀθιγγανικῆς εὐμορφιᾶς, ἡ ὁποία ἔχει τόσα ἄνθη εἰς τὸ κεφάλι της ποῦ νομίζει κανεὶς, ἐπειδὴ εἶνε καὶ ἀποκρηᾶς, ὅτι παριστᾷ τὴν ἄνοιξιν.

Τώρα δὲ ὅπου κάθηνται ὅλοι διακρίνονται τὰ *μικρούλια*, τὰ ὁποῖα ἐχάνοντο μέσῳ τῶν κολοσσῶν, καὶ τὰ σκελετώδη ἐκεῖνα *δεκολτέ*, ἐφ' ὧν ὁ κ. Χασιώτης ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὀστεολογικὰς μελέτας.

Καὶ λυποῦμαι διότι ἀργὰ πλέον βλέπω τὴν ὡχρὰν ἐκείνην μὲ τὴν φυσιογνωμίαν ἁγίας, ἥτις προτιμᾷ τοῦ Λονδίνου τὴν ὁμίχλην ἀπὸ τὴν αἰθρίαν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς δύω ἀδελφοῦλες, τῆς γλυκειαῖς γλυκειαῖς, ποῦ ἔχουν ὅλα καλὰ, ἀλλ' ὄνομα μιᾶς μεγάλης βλακίας.

—

Μὲ παράσημα εὑρέθησαν ὅλοι εἰς τὸ τέλος καὶ ὁ Βασιλεὺς παρὰ τὸν Μεγαλόσταυρον ἔφερε τρία. Μία δὲ ὑποπροξενικὴ *μοῦρλα* ἐσούφρωσεν ὅλα τὰ ἐναπομείναντα καὶ τὰ ἐκάρωσεν εἰς τὸ φράκο της. Καὶ εὗρεν ἡ Ὀθωνίστρα τὸν Ὀθωνίστρον.

ὅτι ἡ μεταξὺ δύο σημείων εὐθεῖα γραμμὴ εἶνε μικροτέρα τῆς κεκλασμένης· τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα τοῦ Φυσικοῦ νὰ τὸ ἐξασθενήσῃ.

Μία πλύστρα θὰ καθυποτάσσῃ ἕνα Γκαῖτε· μία Ἑλένη θὰ ἀναγκάζῃ νὰ πολεμῶσι ἐπὶ δέκα ἔτη ὅλοι οἱ ἥρωες τοῦ κόσμου. Εἰς Καλιβὰν θὰ γίνεται Καλβῖνος ἢ Καβύλλος ὑπὲρ τῆς γυναικός του.

Τὸ βασίλειον τοῦτο ἡ γυνὴ δὲν θὰ τὸ ἀντιλλάξῃ οὐδέποτε ἀντὶ οὐδενὸς ἄλλου· τὸ Σύνταγμα δὲ δι' οὗ κυβερνᾷ τὸ βασίλειόν της τοῦτο εἶνε ἡ Φυσιολογία αὐτῆς.

Α...

Μετὰ τὸ κοτιλλιὸν ἄλλο σουπὲ καὶ μετ' αὐτὸ τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο bonne nuit, τὸ ὁποῖον ἔρχεται μετὰ τοιαῦτα πράγματα ὡς ἀπαίσιον φάσμα τῆς ματαιότητος.

Μάρτος.

ΕΝΑΣ ΤΕΝΕΚΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ὁ κ. Ἀνάσκελος ἦτο καὶ οὗτος ὑποψήφιος βουλευτὴς τῶν νέων ἐπαρχιῶν, οὗτινος τὸ ὄνομα δὲν ἠτυχήσαμεν ἐγκαίρως νὰ μᾶς διαβιβάσῃ ὁ τηλέγραφος.

Ὁ κ. Ἀνάσκελος ἦτο συνδυασμένος μὲ τὸν κουμπάρο τῆς κουμπάρας, τὸν κ. Ρεβυθογόνατον, ὅστις ἀφίκετο κατ' αὐτὰς εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ὅπως ἐν τῇ Βουλῇ ὑποστηρίξῃ καὶ διὰ ζώσης τὰς πολυειδεῖς ἐνστάσεις του, διότι καὶ οὗτος τῇ παρεμβάσει ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἀπέτυχε μετὰ τοῦ κουμπάρου, συνεργούντων καὶ τῶν στοιχείων.

Ὤμοσαν, φαίνεται, κατ' αὐτῶν καὶ θεοὶ καὶ διάβολοι.

Ἀμφότεροι οἱ *τενεκέδες* εἰσὶν ἄνθρωποι οἰκοκυραῖοι, γνώσεων πρακτικῶν καὶ πείρας πολυετοῦς ἀποκτηθείσης εἰς τὸ τσερλίκι των, δώδεκα ὥρας μακρὰν τῆς πρωτευούσης τοῦ δήμου των Ποντικοτρουπας, κωμοπόλεως ἐκ δέκα ἀχυροσκεπῶν οἰκιῶν πρωτοτύπου ἀρχιτεκτονικῆς, καθόσον ὁπή τις ἐπὶ τῆς στέγης εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ χρησιμεύῃ ὡς παράθυρον, θύρα καὶ καπνοδόχος.

Καὶ περὶ τοῦ ἀξιοτίμου Ρεβυθογονάτου τοῦ τιμῶντος ἤδη τὴν πόλιν μας διὰ τῆς παρουσίας τῆς ἀτομικότητός του καὶ μεθ' οὗ θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ συμπεριπατήσωμεν, ὡς ξεναγωγοί, ἵνα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πρωτευούσης τῷ ἐπιδείξωμεν καὶ τὰς κρίσεις του ἀκούσωμεν, παρακατιόντες θὰ ὁμιλήσωμεν, ὅπως πρὸ τούτου σᾶς ἀφηγηθῶμεν τί ἔλεγεν ὁ κ. κουμπάρος του Ἀνάσκελος εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν συμβίαν του κ. Ἀνάσκελην, τὴν παραμονὴν ἀκριβῶς τῶν ἐκλογῶν εἰς τὸ τσερλίκι του.

* * *

Τὸ λυχνάρι μὲ δύο φυτίλια ἔκαιε ζωηρὸν ἐπιχέον φῶς, ὥστε νὰ διακρίνωνται τὰ τῶν ἀνθρώπων πρόσωπα, κρεμάμενον εἰς τὴν *ἀτεμοδοῦραν* τῆς κ. Ἀνάσκελης πλησίον εἰς τὸν σουφρᾶ, παρ' ᾧ τὸ συζυγικὸν ζεῦγος ὀκλαδὸν ἐπάνω εἰς τὰ μαξιλαράκια κατεβρόχθιζε τὸ δεῖπνόν του τὸ ἐξ ὀσπρίων, ἀπὸ ἀρακᾶ δηλαδὴ καὶ φακιᾶς, ἐντὸς βαθουλῆς τσανάκας, παρὰ τὴν ὁποίαν πυνακίδιον ἄλλο ἐνεῖχεν ὡς ἐπιδόρπιον ἐλῆαῖς *χαμάδες*, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων κατέκειτο οἰκτρῶς διαμελισμένον κρεμμύδι, ἡ κορυφὴ τοῦ ὁποίου ὡς ἐκ τοῦ γήρατος εἶχε φυτρώσει.

Παρακπλεύρως τῆς τραπέζης ἐπικουρικῶς ἐπὶ τούβλου ἐκάθητο ἡ *τσουκάλα* μὲ τὸ χαῖνον στόμα αὐτῆς, ἀναμένουσα προκλητικῶς τὴν κουτάλα νὰ τὴν διαταράξῃ εἰς τὸ πρῶτον τῆς τσανάκας κένωμα.

Οὐ μακρὰν ταύτης *κανάτι* ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, μ' ἕνα χέρι, ἄρινε ὑπὸ τὴν βάσιν του μικρὸν ρυάκιον νὰ διυγρανθῇ τὸ πάτωμα, ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ *τραγιαροβίων* χάριν τοῦ *ἀρκουδίζοντος* ἤδη δωδεκαμήνου Ἀνασκελιδίου.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ *σουφρᾶ*, — ὅπερ σπουδαῖα παράλειψις — ἔκειτο κοινοκτημονικὴ *πατσαβοῦρα*, δι' ἧς ἡ κ. Ἀνάσκελη κατέβαζεν ἀπὸ τὸ *ταάκη* τὴν τσουκάλα, καὶ

ἥτις νῦν ἐξετέλει διπλῆν ὑπηρεσίαν χρησιμεύουσα καὶ διὰ τὴν μύτην τοῦ κ. Ἀνασκέλου καὶ διὰ τὰ χείλη τῆς κ. Ἀνάσκελης. Ἦτο καὶ ἄλλο ἀκόμη ἐπὶ τοῦ *σουφρᾶ*. Τὸ τσιμποῦκι τοῦ κ. Ἀνασκέλου καὶ τοῦτο εἰς πολυάσχολον ὑπηρεσίαν διατελοῦν, διότι ἐκτὸς ὅτι ἐκάπνιζε δι' αὐτοῦ ὁ κύριός του, ἀπεδίωκε συνάμα διὰ τοῦ ἰδίου καὶ τὸν αὐθάδη γάτο, ὅστις ἐκτὸς τῆς ἀναιδείας δι' ἧς ἤνοιγε τὸ ντουλάπι συνήθως αὐθαιρέτως, καὶ τῆς σκληρότητος τοῦ νὰ ἁρπάζῃ τὸ φαγὶ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν παιδιῶν, εἶχε καὶ τὸ θράσος ἐνίοτε νὰ ποιῇ ἐρόδους θρασυτάτας καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ *σουφρᾶ* τῶν κυρίων του.

Δὲν προτιθέμεθα ἐντεῦθεν νὰ ποιήσωμεν περιγραφὴν τοῦ συνόλου τοῦ οἰκοκυριοῦ τοῦ ἀρχοντικοῦ τοῦ κ. Ἀνασκέλου, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα σιγῇ νὰ παρέλθωμεν τινὰ τῶν σπουδαιοτέρων αὐτοῦ ἐπίπλων, ὡς π. χ. τῆς *ψάθας* ἐφ' ἧς κατεκλίνετο τὸ ἀνδρόγυνον, τῆς ἐσκωριασμένης *μπιστόλας* μὲ *τσακουμακόπετρα*, ἑνὸς τρύπιου *καρεκλί*, διὰ τὰς ἐπισήμους ὑποδοχὰς, ἑνὸς *τζουβέκε* χρησιμεύοντος ἐν καιρῷ ἐκτάκτου παγετοῦ ὡς *μαγκάλι*, τοῦ πιθαριοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου διὰ τῆς *χούφτας* ἤντλει ὁ κ. Ἀνάσκελος νερὸ ἐν ὥρᾳ νιψίματος καὶ εἶτα διὰ τοῦ *τενεκὲ* πρὸς πόσιν, καὶ ἑνὸς ἄλλου ἀγγείου πηλίνου καὶ τούτου, ὅπερ ἐν ὕπνῳ ἐτοποθετεῖτο παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοῦ καὶ τέλος τὰ ἐκ τοῦ *ταβαρίου* κρεμάμενα ρόδια, διότι καὶ ταῦτα ὡς πολυτέλεια καὶ ὡς ἔπιπλα κομψοπρεπῆ ἐθεωροῦντο, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀθικτα διετηροῦντο.

* * *

Ἤδη ἐπανερχόμεθα παρὰ τὴν τράπεζαν.

Ἰδοὺ ὁ κ. Ἀνάσκελος ποιεῖ τὸν σταυρόν του, γεμίζει τὸ *τσιμποῦκί του* καὶ ἀφοῦ ἔτριψε τοὺς πόδας ἀρχοντικὰ καὶ ἐθώπευσε τοὺς μύστακάς του, ὕστερον ἀπὸ ἕνα ξεροβήξιμο — σημεῖον, ὅτι σπουδαῖόν τι καὶ ἀπόρρητον ἔχει νὰ εἴπῃ, — ἤρξατο λέγων πρὸς τὴν σύνευνόν του, ἀφοῦ πρῶτον ἔστρεψε βλέμμα ἐταστικὸν εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους, ἵνα μὴ τυχόν τις καὶ τοὺς *ἀφιγκράζεται*.

— Γυναῖκα, ἔχω νὰ σοῦ ξεμολογηθῶ ἕνα μυστήριον ποῦ δὲν τὸ εἶπα ἀκόμη οὔτε τοῦ πνευματικοῦ μου. Ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ εὔγω βουλευτὴς, ἐπειδή τις δὲ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποῦ ἔχουν τὸ αὐτὸ σκοπὸ, ἐγὼ τὸ κρατῶ μυστικὸ, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθουν οἱ ἐνάντιοι καὶ ἀντενεργήσουν. Τώρα γιὰ νὰ εὔγω βουλευτὴς, ὡς καθὼς τὸ ἀποφάσισα, εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνοίξωμε τὸ σπίτι τὴν ἡμέραν τῆς ψηφοφορίας, διὰ νὰ ἔρχωνται οἱ ἄνθρωποι καὶ μᾶς ρίχνουν τοὺς ψήφους των. Οἱ ἐνάντιοι τὸν σκοπόν μου αὐτὸν ἀκόμη δὲν τὸν ἔμαθον καὶ δι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ τοὺς ρίχνουν τοὺς ψήφους εἰς τὴν ἐκκλησιὰ, ἀλλὰ ἴσα ἴσα εἰς αὐτὸ ἐπάνω θὰ κάτσουν, διότι ὁ νόμος λέγει, καθὼς τὸν ἐξήγησε καὶ ὁ παπᾶ Κουκουβόμυαλος, πῶς ὅτι ἡ ψηφοφορία γίνεται μυστική, ἐνῷ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ἀμάθειάν των θὰ τὴν κάνουν φανερὴ, καὶ ἔτσι θ' ἀποτύχουν ἕνεκα ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς των, μὲ τὸ νὰ μὴ ἦνε ὡς καθὼς ὁμολογεῖ ὁ νόμος. Τὸν σκοπόν μου αὐτὸ ἔστειλα στὴν Ἀθήνα τὸν κουμπάρο μας κὺρ Ρεβυθογόνατο νὰ τὸν μηνύσῃ στὸ πρωθυπουργὸ καὶ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ καὶ μία κάλπη τενεκεδένια γιὰ τοὺς ψήφους ὅλη ἄσπρη, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸ παρὰ μόνο ἄσπρα σφαιρίδια νὰ δέχωμαι, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μείνουν εἰς τοὺς ἐναντίους μόνον μαῦρα. Ἑτοιμάσου λοιπὸν τὴν μεθαύριο νὰ ντυθῇς, διότι ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ βάλλω ἀντιπρόσωπο στὸ μάζεμα τῶν ψήφων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ μᾶς γελάσουν.

Πρὸς ταῦτα ἡ κυρία Ἀνάσκελη, ἐπίτιμος βουλευτίνα, γυναῖκα τοῦ ἀμπελιοῦ καὶ τοῦ χωραφιοῦ, τῆς μπουγάδας καὶ τοῦ ζυμώματος, ἀπήντησεν ἔμπλεος χαρᾶς ἐπὶ τῷ χαρμοσύνῳ ἀγγέλματι τοῦ συζύγου της:

— Ὅ,τι πῆς, ἄνδρα, ξέρεις ὅτι εἶνε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ ποτὲ ἀπὸ κάτω μου δὲν ἔβγαλα λόγο σου. Ἀκούω πῶς οἱ βουλευταῖς πέρνουν πολλὰ γρόσια κάθε μῆνα, καὶ ὅτι πῶς εἶνε σὰν βεζυράδες. Ὅταν λοιπὸν μὲ τὸ καλὸ πᾷς βουλευτὴς στὴν Ἀθήνα, θυμήσου καὶ μένα καὶ στεῖλέ μου μιὰ στόφα καὶ καμπόσα *πλουμουδιστὰ* ἀδράχτια, ἂν βρῇς φτεινά.

— Αὐτὰ ὅλα γίνονται. Τώρα πάω νὰ φανερώσω στὸν νωματάρχη τὸ σκοπό μου γιὰ νὰ στεῖλῃ χωροφύλακας νὰ φυλᾶν τὴν μεθαύριο, μὴ τύχῃ καὶ κάνένας ἐνάντιος μᾶς φτειάσῃ κάνένα ντουέτο.

* * *

Ἀρίνοντες τὸν κὺρ Ἀνάσκελο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἐνωματάρχην πρὸς δήλωσιν τῆς ἀποράσεώς του, ὅτι τὴν ἐπιοῦσαν τῶν ἐκλογῶν προετίθετο νὰ ἐκτεθῇ ὡς βουλευτὴς, ἐπανερχόμεθα πρὸς τὸν ἐν τῇ πόλει μας παρεπιδημοῦντα κουμπάρον του κὺρ Ρεβυθογόνατον, καὶ εὑρίσκομεν αὐτὸν περιδιαβάζοντα ἐν τῷ προκυλίῳ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ μουσείου μεθ' ἑνὸς *ἀπολύτου* ἐπιστράτου, ὡς τὸν ὠνόμαζε, πρὸς ὃν εἶχε δωρήσει καὶ τὸ φεσάκι του.

— Βλέπεις αὐτὰ ἐδῶ τὰ πατερά; τῷ ἔλεγεν ὁ *ἀπόλυτος* ἐπίστρατος δεικνύων τοὺς ὑπὸ τὸ γνωστὸν παράπηγμα δοκοὺς, εἶνε ἡ τρόπιδες τοῦ τροπαίου τῆς Σαλαμῖνος ποῦ ἐκατανυμάχησαν οἱ Ἕλληνες τοὺς Πέρσους. Εἶνε φτειασμένα ὑπὸ τοῦ ναυαγίου τῆς ναυμαχίας τοῦ πολέμου.

Καὶ ὁ κ. Ρεβυθογόνατος ἀποθαυμάζων ἀπαντᾷ:

— Ἔτσι αἴ; Νὰ τᾶχουν οἱ καραγκούνιδες, νἄβλεπες κάρβουνα μιὰ φορά!

Περὶ δὲ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ προκυλίου ἑτοιμορρόπου οἰκοδομῆς ἔλεγε:

— Καὶ αὐτὰ βέβαια οὔλα τὰ μνήματα εἶνε ἀρχαῖα τῶν ἡμερῶν, καὶ βέβαια καὶ ὁ *ὀντὰς* αὐτὸς θὰ ἦνε κάνένα σπίτι τοῦ *Περικλεῦ*, καὶ κρῖμα ποῦ δὲν τὸν μπάζουν μέσα στὸ μουσεῖο, νὰ μὴ πάρουν ἡ βροχαῖς μιὰ τέτοια *ἀντίκα*.

—

Καὶ ἡ λεωφόρος τοῦ Πανεπιστημίου ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ κ. Ρεβυθογονάτου, ὡς καλὴ γιὰ ὄργωμα καὶ διὰ τὸ φάρδος καὶ τὸ ἴσωμα καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὴν παχειὰ λάσπη ποῦ δὲν χρειάζεται κόπρισμα.

—

Διήρχοντο δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς Σιναΐας Ἀκαδημίας ἐν γραμμῇ καὶ Ἀρσακιάδες καὶ ὁ Ρεβυθογόνατος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ, γιατὶ ἡ δασκάλαις ἔλεγον εἰς τὰς μαθητρίας ἐπιτακτικῶς:

— Κορίτσα, κάτω τὰ μάτια ἀπὸ τῆς κολόνες.

—

Παράδοξος τοῦ ἐφάνη καὶ ὁ λογχοφόρος σκοπὸς ὁ τεθεὶς πρὸ τῆς θύρας τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας τὴν προτεραίαν τοῦ χοροῦ, καὶ ἔλεγε:

— Ἐδῶ, φαίνεται οἱ ἴδιοι νὰ κλεύουν τοὺς ἰδίους ἑαυτούς των.

Ὁ δὲ *ἀπόλυτος* ἐπίστρατος ἀκούσας τὸ λεχθὲν, λέγεται, εἶπεν:

— Δὲν θυμᾶσαι μία πρόλλη χρονιὰ ποῦ κλέψαν τὸν *τούρκικο μεγαλόσταυρο* τῆς *ἡμισελήνου* ἀπὸ τὸ παλάτι μὲ τὰ διαμάντια; Ποιὸς θαρρεῖς, τὸν ἔκλεψε;....

—

Μεγάλην τῷ ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν αἱ περικεφαλαῖαι τῶν *ὑπασπιστρῶν* τοῦ βασιλέως, ὡς τοὺς ὠνόμαζε, καὶ ἔλεξε:

— Αὐτὰ τὰ βάζουν στὰ χωριά μας οἱ *μακεδόνες* καὶ γίνονται μασκαράδες.

—

Μαθὼν δὲ τὸ παράδοξον, ὅτι ἐτέθη διατίμησις κατ' αὐτὰς εἰς τὰ ψάρια.

— Μικρὰ, εἶπε, θὰ στείλαν τοῦ *ὑπαστρονόμου*.

—

Ἐθεάθη δὲ εἶτα χάσκων ἐν τῇ ὁδῷ Ἀθηνᾶς, ἐν ᾗ ἡ μὲν δημοτικὴ ἀρχὴ σκάπτει ὑπονόμους ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄκρου, ἐνῷ ἐκ τοῦ ἑτέρου ἡ ἑτκιρία τῶν ἱπποσιδηροδρόμων στρωννύει τὰς γραμμάς της, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ἂν οἱ ὑπόνομοι θὰ διέλθουν ἄνωθεν τῶν ἱπποσιδηροδρόμων ἢ οἱ ἱπποσιδηρόδρομοι ὑπὸ τοὺς ὑπονόμους.

* *
*

Μεταξὺ λόγων ὁ κ. Ρεβυθογόνατος προσελθὼν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον λαμβάνει δεκαπενθημέρου χρονολογίας ἐπιστολὴν, καθ' ὅσον αὕτη ἐκ τοῦ χωρίου του εἶχε κάμει ὅλην τὴν περιοδείαν τοῦ κράτους μέχρις ὅτου κομισθῇ ἐνταῦθα.

Ἡ περισπούδαστος αὕτη ἐπιστολὴ περιεῖχε τά δε τὰ γράμματα.

«Ἀπὸ τὸ τσεφλίκι μας καὶ στὴν Ἀθήνα, κύρ κουμπάρε μου καὶ εἴμεθα σὲ κακὸ χάλι μὲ ὅλη τὴ φαμίλια μας, καὶ ἀμέσως νὰ φροντίσῃς νὰ στείλῃς στὸν βασιλέα κατὰ τὸ σύνταγμα γιὰ νὰ σταλοῦν ἀσφαλῶς στὴ βουλὴ ἡ ἀποκάτω μας ἐνστάσεις, τὰς ὁποίας ὑποστηρίζεις καὶ σὺ μὲ τὸ στόμα σου ὡς καθὼς γνωρίζεις καὶ πρέπει καὶ χαιρετίσματα πολλὰ πολλὰ καὶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ ὄχι ἄλλο. Μένω ὁ κουμπάρος σου Ἀνάσκελος, ὑποψήφιος ἀντιπολιτευόμενος ἀποτύχας».

Ἰδοὺ καὶ τὸ ἔγγραφον τῶν ἐνστάσεων, συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ Παπατρέχα ἀποφοίτου τῆς τῶν Ἰωαννίνων σχολῆς.

«Πρὸς τὴν ἐκλαμπροτάτην Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων».

Ἐκλαμπρότατοι κύρ βουλευταὶ καὶ λοιποί. Ἄκουε λεώς! Κἀγὼ τε σὺν τοῖς ἄλλοις θυμῷ τε καὶ φρονήματι ἐφιέμενος ἐμὲ αὐτὸν βουλευτὴν ἀνάδειξαι, τοῦ κοινοῦ καλοῦ ἕνεκα ὡς τὰ κακὰ (συμπάθειον) ἀπεχθαίρων, δεδήλωκα τὴν ἐμὴν ταύτην πρόθεσιν τῷ πουπίκλην *Βούρδουλας* ἐνωματάρχῃ, τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἐκλογῆς, ὃς ἐνωματάρχης ἐννόμως μὴ φερόμενος (ἐνωματάρχης γὰρ ἐκ τοῦ ἔννομος), παίων με ἤρξατο κακεμφάτοις ἔπεσι (καὶ γὰρ μποῦφο καὶ μπουνταλᾶ μ' ἀπεκάλεσε), ἃ ἐγὼ ἀνθαμυνόμενος ἀποκρῦσαι πειραθεὶς ὀργῇ αὐτὸς ἐξηνάφθη καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν:

Ποτὲ ραγδαῖον ὑετὸν ἀπὸ βορρᾶν δὲν εὗρον
μαινόμενον τόσον σφοδρά.
Ὅσον αὐτὸς ἀλύπητα κατέφερε τὸ νεῦρον
εἰς τὰ ἀθῷά μου πλευρά.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐμῷ δώματι εἰσελάσας θύων τε καὶ ἀπολύων ἤρξατο τῶν ἐμῶν ὀρνιθίων, τὸν οἰνῶνα δὲ συλήσας πολὺν τὸν οἶνον ἔπιε, μεθ' ᾧ οἰνόφλυξ γενόμενος, βέβηλον χεῖρα ἐξέτεινε καὶ προσήψατο στήθους οὐ μόνον τῆς ἐμῆς συνεύνου, ἀλλὰ καὶ τὴν παρειὰν ἐθώπευσε τῆς ἀδελφιδοῦς μου, καὶ νὴ Δία, καὶ παταγῶδες φίλημα μετὰ δήγματος ἐναπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς. Μαινόμενος εἶτα τοὺς περὶ αὐτὸν ἐκέλευσε λαβόντες τὴν ἐν τῷ οἴκῳ μου κάλπην προσδέσας ταύτην τοῖς ἐμοῖς ὀπισθίοις ἐπιλέγων: «Βουλευτὴς αἴ; Κρεμάστε του τοῦ μασκαρᾶ στὴν οὐρὰ αὐτὸν τὸν τενεκὲ, νὰ πάρῃ τὸ φύσημά του ἕως τὴν Ἀθήνα». Ἀπῆλθε δὲ ἰνδιάνους τε συγκομίζων χῆνας καὶ *λουκανίκους*. Δι' ἅπαντα ταῦτα πάντα ἐνιστάμενος ἐνώπιον τῆς τῶν Ἑλλήνων βουλῆς, αἰτοῦμαι ἀκυρωθῆναι ἐκλογὴν δήμου μου, ἀποβληθῆναι βουλευτὴς καὶ ἐμὲ κληθῆναι ἀντ' αὐτῶν.

Ἀνάσκελος,
Βουλευτὴς ἀντιπολιτευόμενος ἀποτυχών.

Ἤδη ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον θ' ἀδικήσῃ καὶ τὸν κ. Ἀνάσκελον.

Παληάνθρωπος.

ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ. Τιμῶνται **φράγκων δύο.**

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ἢ ΕΚΔΟΤΑΙ

βιβλίων νέων παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἀντίτυπον ὅπως ἀγγέλληται διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** καὶ ἐν ἀνάγκῃ σχολιάζηται.

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ κατὰ τὸν ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, ἤτοι Ἱστορία τῶν Ναυμαχιῶν κατὰ τὰ ἔτη 1821—1828, συγγραφεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Γάλλου Πλοιάρχου **Ch. Chabeaud Arnault**, μεταφρασθεῖσα δὲ ὑπὸ **Κωνσταντ. Νεστορίδη. Τιμᾶται δρ. δύω.**

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ Ν. ΔΡΑΧΜΗΣ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἡ περίφημος ΚΥΑΝΗ ΒΙΒΛΟΣ τοῦ **Σουρῆ**, ἤτοι ἡ μεταξὺ Στεφάνου Ξένου καὶ Α. Κουμουνδούρου ἀλληλογραφία **περὶ ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.**

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»